

Пам'ятатимемо довіку

Кожен воїн, який віддав життя за Україну, заслуговує на добру пам'ять і почесне місце у Пантеоні Слави, що має постати спершу в серці кожного українця.

6 жовтня — сороковини з дня загибелі командира інженерно-саперного взводу гірсько-штурмового батальйону Василя Васильовича Гаврилова (1984—2022), який правдою та волею стояв за нашу Україну.

Трагічна звістка про смерть земляка сколихнула серця жителів Коноплянської громади: 29 серпня під час наступальних дій ЗСУ поблизу населених пунктів Нововознесенське та Миролюбівка Херсонської області внаслідок ворожого артилерійського обстрілу загинув лейтенант Василь Гаврилов.

Душевний біль і розпач охопили матір Тетяну Петрівну, брата Володимира, рідних і друзів, викликали співчуття і смуток однокласників, вчителів і школярів, однокурсників, колег, усіх мешканців Коноплянської територіальної громади.

Ставши на коліна, живим коридором, за стародавній козацьким звичаєм, зустрічали земляка-героя жителі Джугастрового. Громадянська панахида і прощання із загиблим відбулися 3 вересня на сільському цвинтарі. Багатьох не покидала гірка думка, що Василь був сповненим сил й оптимізму, планів влаштувати у майбутньо-му особисте життя, адже перед ним, 38-річним інженером, відкривався великий світ.

Василь Гаврилов народився 23 січня 1984 року в селі Джугастрове колишнього Іванівського району. Навчався у місцевій школі (нині — гімназія), після закінчення якої здобував професію в Одеській державній академії будівництва та архітектури на факультеті «Промислове та цивільне будівництво». Закінчив військову кафедру й отримав звання офіцера. Упродовж багатьох років жив і працював в Одесі. Мріяв будувати нову, модерну Україну. На вільній від російського окупанта землі. На службу в ЗСУ був призваний 9 квітня.

Пам'ять повертає у той трагічний день траурного мітингу — останнього побачення з його тлінними останками, закритими наглухо у домовині. Боже, як же жорстоко це звучить на словах! А сама реальність — іще жорстокіша! Скільки сотень і тисяч таких прекрасних молодих життів обірвала ця війна! На жаль, не всі полегли воїни були опізнані і з почесними віддані землі...

Світлий образ Василя, його вчинки і мовлені колись слова зринали раз у раз у пам'яті, розчулювали земляків, породжували бажання висловитися. Відважний односельчанин заслужив на добре слово.

Щирісердечні слова прощання виголосили голова Коноплянської сільської ради Олександра Волошина та директорка Джугастрівської гімназії Оксана Яковлева. Незабутні моменти шкільного життя пригадали колишня керівниця старших класів Ольга Храмалюк і вчителька української мови та літератури Анна Васильків, які акцентували на старанності, ініціативності та відповідальності свого учня, на важливих фактах його біографії. «Він — наш Герой, він — Патріот з великої літери!». І це не просто красиві слова, за ними — справдешня гордість, змішана з болем і смутком.

«Пам'ятаю його, рудоволосого, як сонечко, усміхненого, з яскравим та особливо привітним поглядом. Таких людей мало. Очі його світилися розумом, у яких, здавалося, були відповіді на всі запитання. Не уявляю, щоб цей лагідний чоловік міг когось образити: Думаю, для батьків він був особливим сином. Невимовно жаль, що така просвітлена людина так і не встигла подарувати світові синочка чи донечку. До останнього сподівалася, що чорна звістка виявиться неправдою, а тепер тільки сльози, сум і порожнеча. Пам'ятатиму його довіку. Він — Герой, а Герої не вмирають!» — проникливо мовила пані Анна.

«Василь дуже любив малечу, і коли приходив до нас, то наші діти бігли до нього, як метелики на світло, — згадувала подруга сім'ї Тетяна Довгошей-Рокачинська. — Він був здатний на співчуття і солідарність. Коли ми купували квартиру, Василь був першим, хто протягнув нам руку допомоги, позичав гроші, допомагав з ремонтом. Він був для мене і як брат, і як старший син, і як найкращий друг, якому тільки й могла довірити свої переживання, плани чи тривоги. Я так його любила, і мені його дуже бракуватиме...».

Пишу ці рядки крізь сльози і подумки гортаю найяскравіші події нашого життя, схожі тепер на сон: мої перші студентські роки в Одесі були теплішими завдяки присутності поряд такої рідної людини, як Василь. Тепер кожна дрібниця з тих спогадів — від дружніх порад до гостин — усе набуло багатозначності, зігріте у минулому його фізичною присутністю...

Неможливо вмістити тут усі слова про нашого Героя, які хотілося б умістити. У пам'яті рідних і знайомих Василь залишив найтепліші спогади про себе. Як влучно зауважила Ганна Литвинюк: «Коли життя буде випробовувати нас, одна лише згадка про великий героїзм нашого колеги, його безстрашність та відданість не дасть нам опускати руки. Ми будемо робити наш світ кращим і відстоювати цінності нашого близького друга та колеги, як він відстоював наші життя та свободу. Герої не вмирають! Слава Україні!».

Лілія ВУКОВИЧ.

Василеві Гаврилову

*В Україні стають на коліна
Тільки перед
загиблим Героєм.
Не прогнеться
під злом Україна —
«Світлі люди» взяли
в руки зброю...
Розганяє ту темряву Сонце...
Не зітре чорне лихо
нам пам'ять:
Той, хто нашим
стає оборонцем,
Назавжди залишається
з нами.*

*Спочивай з миром,
брате Василю, —
Ти Героєм став
проти свавілля...*